

Arrest

nr. 350 825 van 23 juli 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 26 juni 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging “*en extrême urgence*” en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 22 juni 2026 tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de RvV-wet).

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet het tussenarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 juni 2026 met nummer 349 616.

Gelet op de beschikking waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juli 2026 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 29 mei 2024 toe op het Belgische grondgebied en diende op 31 mei 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Verzoeker bleek evenwel statushouder te zijn in Griekenland, waar hij op 13 oktober 2023 als vluchteling werd erkend.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 11 juni 2025 een beslissing “*niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU*

lidstaat). Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat in het arrest van 4 maart 2026 werd verworpen (RvV 4 maart 2026, nr. 342 293).

1.4. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 14 april 2026 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinqües*). Dit terugkeerbesluit werd niet aangevochten voor de Raad.

1.5. Verzoeker diende op 23 april 2026 een volgend verzoek om internationale bescherming in (bijlage 26*quinqües*).

1.6. De commissaris-generaal trof op 19 juni 2026 een beslissing waarbij het in punt 1.6 vermelde volgende verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk werd verklaard. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in dat door de Raad werd verworpen in zijn arrest van 16 juli 2026 (RvV 16 juli 2026, nr. 350 564).

1.7. De gemachtigde van de minister trof op 22 juni 2026 een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BESLISSING TOT VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALEN PLAATS MET HET OOG OP VERWIJDERING EN TERUGLEIDING NAAR/VASTSTELLING VAN DE GRENS

Het reeds gegeven bevel om het grondgebied te verlaten is terug uitvoerbaar overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980

Aan de heer / mevrouw (1), die verklaart te heten (1) ,

naam: A.(...)

voornaam: F.(...) M M

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Khan Younis

nationaliteit: Palestina

In voorkomend geval, alias:

Werd op 14.04.2026, met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, en tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet), het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Op 23.04.2026 heeft betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming ingediend. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van dit verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, § 3, van de wet opgeschort. Op 10.06.2026 werd door DVZ een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats genomen in toepassing van artikel 74/6, § 1, 2°, van de wet.

Op 19.06.2026 werd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing tot niet-ontvankelijkheid (volgend verzoek) genomen. Tegen deze beslissing is in toepassing van artikel 39/70, tweede lid, van de wet enkel een niet-schorsend beroep mogelijk.

Derhalve is het verzoek om internationale bescherming negatief afgesloten en is de verwijderingsmaatregel van 14.04.2026 overeenkomstig artikel 52/3, § 3, van de wet terug uitvoerbaar.

Terugleiding naar de grens/vaststelling van de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING/VASTSTELLING NAAR/VAN DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Uit het administratief dossier blijkt het risico op onderduiken actueel en reëel is:

- In toepassing van artikel 1, § 2, 3°, van de wet staat het vast dat de betrokkene in het verleden niet heeft meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit het dossier blijkt immers dat er voor betrokkene een ICAM begeleidingstraject werd opgestart. Betrokkene werd vervolgens op 07.05.2026 uitgenodigd voor een gesprek aangaande zijn administratieve situatie in België. Betrokkene was echter niet aanwezig op deze afspraak en liet niet weten niet aanwezig te kunnen zijn. Bijgevolg werd het ICAM-traject stopgezet op 10.06.2026. Derhalve staat het vast dat betrokkene blijf heeft gegeven dat hij/zij niet meewerkt met de

asielinstanties. Een vasthouding om de gegevens te verkrijgen die ten grondslag liggen aan het verzoek om internationale bescherming is derhalve opportuun.

- In toepassing van artikel 1, § 2, 4°, van de wet is immers gebleken dat betrokkene zich niet aan volgende maatregel heeft gehouden: betrokkene kreeg op 14.04.2026 een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gevolg aan deze beslissing. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om te veronderstellen dat betrokkene zich in de toekomst evenmin aan de hem/haar opgelegde maatregelen zal houden.

- In toepassing van artikel 1, § 2, 6°, van de wet staat het vast dat betrokkene onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Op 14.04.2026 werd er voor betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Deze beslissing werd op 17.04.2026 per post betekend aan betrokkene. Vervolgens diende betrokkene een volgend verzoek om internationale bescherming in op 23.04.2026.

- In toepassing van artikel 1, § 2, 8°, van de wet staat het vast dat betrokkene in België reeds meerdere verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. Betrokkene diende immers reeds op 31.05.2024 en 23.04.2026 verzoeken om internationale bescherming in, die negatief werden afgesloten.

Op basis van bovenstaande elementen is de DVZ van oordeel dat het risico op onderduiken actueel en reëel is.

Verzoek om internationale bescherming:

Het verzoek om internationale bescherming werd negatief afgesloten. Op 19.06.2026 werd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing tot niet-ontvankelijkheid (volgend verzoek) genomen. Tegen deze beslissing is in toepassing van artikel 39/70, tweede lid, van de wet enkel een niet-schorsend beroep mogelijk.

Artikel 3 EVRM – terugkeer:

Uit de beslissing van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het CGVS was in haar beslissing van oordeel dat een terugkeer naar Griekenland, waar betrokkene reeds internationale bescherming geniet, verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. Artikel 3 EVRM – medisch (complexe medische problemen)

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij/zij aan een ziekte lijdt die hem/haar belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Uit het administratief dossier blijkt het risico op onderduiken actueel en reëel is:

- In toepassing van artikel 1, § 2, 3°, van de wet staat het vast dat de betrokkene in het verleden niet heeft meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit het dossier blijkt immers dat er voor betrokkene een ICAM begeleidingstraject werd opgestart. Betrokkene werd vervolgens op 07.05.2026 uitgenodigd voor een gesprek aangaande zijn administratieve situatie in België. Betrokkene was echter niet aanwezig op deze afspraak en liet niet weten niet aanwezig te kunnen zijn. Bijgevolg werd het ICAM-traject stopgezet op 10.06.2026. Derhalve staat #PSNNUM# 3 het vast dat betrokkene blijf heeft gegeven dat hij/zij niet meewerkt met de asielinstanties. Een vasthouding om de gegevens te verkrijgen die ten grondslag liggen aan het verzoek om internationale bescherming is derhalve opportuun.

- In toepassing van artikel 1, § 2, 4°, van de wet is immers gebleken dat betrokkene zich niet aan volgende maatregel heeft gehouden: betrokkene kreeg op 14.04.2026 een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gevolg aan deze beslissing. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om te veronderstellen dat betrokkene zich in de toekomst evenmin aan de hem/haar opgelegde maatregelen zal houden.

- In toepassing van artikel 1, § 2, 6°, van de wet staat het vast dat betrokkene onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een

terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Op 14.04.2026 werd er voor betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Deze beslissing werd op 17.04.2026 per post betekend aan betrokkene. Vervolgens diende betrokkene een volgend verzoek om internationale bescherming in op 23.04.2026.

- In toepassing van artikel 1, § 2, 8°, van de wet staat het vast dat betrokkene in België reeds meerdere verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. Betrokkene diende immers reeds op 31.05.2024 en 23.04.2026 verzoeken om internationale bescherming in, die negatief werden afgesloten. Op basis van bovenstaande elementen is de DVZ van oordeel dat het risico op onderduiken actueel en reëel is. Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

- Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.04.2026. Betrokkene kreeg bij deze beslissing een termijn van 30 dagen om het grondgebied vrijwillig te verlaten. Betrokkene heeft deze maatregel van de DVZ niet gerespecteerd en is op het grondgebied gebleven. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om in toepassing van artikel 74/28, § 3, derde lid, 1°, van de wet te stellen dat een minder dwingende maatregel ondoeltreffend is gezien betrokkene al eerder heeft getoond de genomen maatregelen niet te respecteren. - In toepassing van artikel 74/28, § 3, derde lid, 2°, van de wet staat het vast dat een minder dwingende maatregel ondoeltreffend kan worden geacht gezien betrokkene niet heeft voldaan aan de medewerkingsplicht zoals voorzien in de artikelen 74/22 en 74/23, of geen medewerking heeft verleend aan het aanklappende begeleidingstraject in het kader van een terugkeer- of overdrachtsprocedure, zoals voorzien in de artikelen 74/24 en 74/25: er werd voor betrokkene een ICAM begeleidingstraject werd opgestart. Betrokkene werd vervolgens op 07.05.2026 uitgenodigd voor een gesprek aangaande zijn administratieve situatie in België. Betrokkene was echter niet aanwezig op deze afspraak en liet niet weten niet aanwezig te kunnen zijn. Bijgevolg werd het ICAMtraject stopgezet op 10.06.2026. Bijgevolg staat het vast dat betrokkene geen gevolg heeft gegeven aan de medewerkingsplicht en dat een minder dwingende maatregel ondoeltreffend is in dit geval. Bovendien wijst DVZ erop dat dit geïndividualiseerd traject het belangrijkste alternatief is voor een vasthouding. Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van de betrokkene zijn genomen, dat de betrokkene derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken. Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn/haar arrestatie is het noodzakelijk hem/haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn/haar nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, A.(...) K.(...), adm. assistent, gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie, de betrokkene, A.(...), F.(...) M M, te weerhouden vanaf 22.06.2026 in het gesloten centrum te 127 bis.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

Zoals reeds aangestipt in het tussenarrest van 30 juni 2026 (RvV 30 juni 2026, nr. 349 616) is de vordering niet ontvankelijk in zoverre deze gericht is tegen de vasthoudingscomponent van de bestreden beslissing.

3. Over de rechtspleging

3.1. Het verzoekschrift betreft blijkens zijn titel een "*demande de suspension en extrême urgence et annulation*" en werd ingediend op 25 juni 2026. Het is gericht tegen de beslissing van 22 juni 2026 tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens.

De bestreden beslissing is een "*verwijderingsbesluit*" in de zin van artikel 2.2, §1, eerste lid, 3° van de RvV-wet. Het is echter onmogelijk om het "*meest recente*" terugkeerbesluit van 14 april 2026 (bijlage 13quinquies) samen af te handelen, zoals voorzien in artikel 2.28, §1, tweede lid van de RvV-wet, aangezien dit terugkeerbesluit niet werd aangevochten en er dus geen hangend beroep is dat gezamenlijk kan worden afgehandeld.

3.2. Vermits de bestreden beslissing zoals gezegd een "*verwijderingsbesluit*" betreft in de zin van artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep volgens de urgente procedure behandeld. Van de (tijdige) indiening van een beroep tegen een verwijderingsbesluit gaat krachtens de RvV-wet een automatisch schorsende werking uit

Bijgevolg gaat van de indiening van het beroep tot nietigverklaring een schorsende werking uit, zodat de vordering tot schorsing doelloos is. De behandeling van de vordering tot schorsing kan verzoeker geen bijkomend voordeel opleveren. Er wordt bijgevolg enkel uitspraak gedaan over de vordering tot nietigverklaring.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van et zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

“A. PRINCIPES

1. De l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme

a) Du volet matériel de l'article 3 de la CEDH

Pour tomber sous l'application de l'article 3 de la Convention, la Cour européenne des droits de l'homme souligne que :

« 134. Conformément à la jurisprudence constante de la Cour, pour tomber sous le coup de l'article 3, un mauvais traitement doit atteindre un minimum de gravité.

L'appréciation de ce minimum est relative ; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques ou mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime (voir, entre autres, Price c. Royaume-Uni, no 33394/96, § 24, CEDH 2001-VII, Mouisel c. France, no 67263/01, § 37, CEDH 2002-IX, et Jalloh c. Allemagne [GC], no 54810/00, § 67, 11 juillet 2006).

135. Pour qu'une peine ou le traitement dont elle s'accompagne puissent être qualifiés d'« inhumains » ou de « dégradants », la souffrance ou l'humiliation doivent en tout cas aller au-delà de celles que comporte inévitablement une forme donnée de traitement ou de peine légitimes (Labita c. Italie [GC], no 26772/95, § 120, CEDH 2000-IV).

136. Pour déterminer s'il y a lieu de qualifier de torture une forme particulière de mauvais traitement, il faut tenir compte de la distinction que comporte l'article 3 entre cette notion et celle de traitements inhumains ou dégradants. Il apparaît que cette distinction a été incluse dans la Convention pour marquer de l'infamie spéciale de la «torture » les seuls traitements inhumains délibérés provoquant de fort graves et cruelles souffrances (Aydın c. Turquie, arrêt du 25 septembre 1997, Recueil 1997-VI, § 82, et Selmouni précité, § 96). »5 (Nous soulignons).

Concernant les notions de traitements inhumains ou dégradants, la Cour européenne des droits de l'homme établi ce qui suit :

« La Cour a estimé un certain traitement à la fois « inhumain », notamment pour avoir été appliqué avec préméditation pendant des heures et avoir causé sinon de véritables lésions, du moins de vives souffrances physiques et morales, et « dégradant » parce que de nature à créer en ses victimes des sentiments de peur, d'angoisse et d'infériorité propres à les humilier et à les avilir. Pour qu'une peine ou le traitement dont elle s'accompagne soient « inhumains » ou « dégradants », la souffrance ou l'humiliation doivent en tout cas aller au-delà de celles que comporte inévitablement une forme donnée de traitement ou de peine légitime. La question de savoir si le traitement avait pour but d'humilier ou de rabaisser la victime est un autre élément à prendre en compte (voir, par exemple, les arrêts V. c. Royaume-Uni [GC], n° 24888/94, § 71, CEDH 1999-IX, et Raninen c. Finlande du 16 décembre 1997, Recueil 1997-VIII, pp. 2821-2822, § 55). L'absence d'un tel but ne saurait toutefois exclure de façon définitive un constat de violation de l'article 3 ».6 (Nous soulignons).

Afin de préserver le respect du droit fondamental garanti par l'article 3 de la CEDH, la Cour européenne des droits de l'homme accorde une importance particulière à la vulnérabilité des demandeurs d'asile7 :

« 251. La Cour accorde un poids important au statut du requérant qui est demandeur d'asile et appartient de ce fait à un groupe de la population particulièrement défavorisé et vulnérable qui a besoin d'une protection spéciale (voir, mutatis mutandis, Oršuš et autres c. Croatie [GC], no 15766/03, § 147, CEDH 2010). Elle note que ce besoin d'une protection spéciale fait l'objet d'un large consensus à l'échelle internationale et européenne, comme cela ressort de la Convention de Genève, du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive Accueil de l'Union européenne ». (Nous soulignons). Concernant plus spécifiquement le rôle de l'État parti en matière d'expulsion de demandeurs d'asile et du respect de l'article 3 de la Convention, la Cour européenne des droits de l'homme indique que l'interdiction consacrée par cet article, implique en outre que :

« [L]expulsion par un État contractant peut soulever un problème au regard de l'article 3, et donc engager la responsabilité de l'État en cause au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé, si on l'expulse vers le pays de destination, y courra un risque réel d'être soumis à un

traitement contraire à l'article 3. Dans ce cas, l'article 3 implique l'obligation de ne pas expulser la personne en question vers ce pays (Soering c. Royaume-Uni, arrêt du 7 juillet 1989, série A no 161, §§ 90-91, Vilvarajah et autres précité, § 103, Ahmed précité, § 39, H.L.R. c. France, arrêt du 29 avril 1997, Recueil 1997 III, § 34, Jabari c. Turquie, no 40035/98, § 38, CEDH 2000-VIII, et Salah Sheekh c. Pays-Bas, no 1948/04, § 135, 11 janvier 2007). »8 (Nous soulignons).

La Cour européenne des droits de l'homme considère en effet que l'éloignement par un État membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la Convention lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé courra dans le pays de destination un risque réel d'être soumis à des traitements contraires à l'article 3 de la Convention9.

b) Du volet procédural de l'article 3 de la CEDH En matière d'expulsion, le volet procédural implique que lorsqu'un État membre envisage le renvoi d'un demandeur d'asile vers un pays tiers, il a l'obligation d'apprécier le risque de traitements contraires à l'article 3 de la CEDH10.

La Cour européenne des droits de l'homme indique également qu'il est du devoir de l'autorité responsable d'une expulsion qu'elle tienne compte de l'ensemble de la situation de l'étranger avant d'éventuellement procéder à son éloignement11 :

« Toujours dans M.S.S. (§§ 252 et 253), devant déterminer si une situation de dénuement matériel extrême pouvait soulever un problème sous l'angle de l'article 3, la Cour a rappelé qu'elle n'avait pas exclu « la possibilité que la responsabilité de l'État [fût] engagée [sous l'angle de l'article 3] par un traitement dans le cadre duquel un requérant totalement dépendant de l'aide publique serait confronté à l'indifférence des autorités alors qu'il se trouverait dans une situation de privation ou de manque à ce point grave qu'elle serait incompatible avec la dignité humaine » (Budina c. Russie, (déc.), no 45603/05, 18 juin 2009).

(...)

105. Dans le cas d'espèce, la Cour doit donc rechercher si, au vu de la situation générale du dispositif d'accueil des demandeurs d'asile en Italie et de la situation particulière des requérants, il existe des motifs sérieux et avérés de croire qu'en cas de renvoi vers l'Italie les requérants risqueraient de subir des traitements contraires à l'article 3 ». (Nous soulignons).

En effet, selon la jurisprudence de Votre Cour, l'autorité doit se livrer à un examen aussi rigoureux que possible des éléments indiquant l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH12 :

« 103. Or, la Cour insiste sur le fait que, compte tenu de l'importance qu'elle attache à l'article 3 et de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de mauvais traitement, il appartient aux autorités nationales de se montrer aussi rigoureuses que possible et de procéder à un examen attentif des griefs tirés de l'article 3 sans quoi les recours perdent de leur effectivité (M.S.S., précité, § 388, dd, précité, § 121). Un tel examen doit permettre d'écarter tout doute, aussi légitime soit-il, quant au caractère mal-fondé d'une demande de protection et, ce, quelle que soit l'étendue des compétences de l'autorité chargée du contrôle. ».

(Nous soulignons).

Lorsqu'un risque de violation de l'article 3 de la Convention est invoqué, la Cour européenne des droits de l'homme a établi les principes suivants en ce qui concerne la charge de la preuve:

« 128. Pour déterminer l'existence de motifs sérieux et avérés de croire à un risque réel de traitements incompatibles avec l'article 3, la Cour s'appuie sur l'ensemble des éléments qu'on lui fournit ou, au besoin, qu'elle se procure d'office (H.L.R. c. France précité, § 37, et Hilal c. Royaume-Uni, no 45276/99, § 60, CEDH 2001-II).

Dans des affaires telles que la présente espèce, la Cour se doit en effet d'appliquer des critères rigoureux en vue d'apprécier l'existence d'un tel risque (Chahal précité, § 96).

129. Il appartient en principe au requérant de produire des éléments susceptibles de démontrer qu'il y a des raisons sérieuses de penser que, si la mesure incriminée était mise à exécution, il serait exposé à un risque réel de se voir infliger des traitements contraires à l'article 3 (N. c. Finlande, no 38885/02, § 167, 26 juillet 2005). Lorsque de tels éléments sont produits, il incombe au Gouvernement de dissiper les doutes éventuels à leur sujet.

130. Pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, la Cour doit examiner les conséquences prévisibles du renvoi du requérant dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans celui-ci et des circonstances propres au cas de l'intéressé (Vilvarajah et autres précité, § 108 in fine).

131. Dans ce but, en ce qui concerne la situation générale dans un pays, la Cour a souvent attaché de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'associations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles qu'Amnesty International, ou de sources gouvernementales, parmi lesquelles le Département d'Etat américain (voir, par exemple, Chahal précité, §§ 99-100, Müslim c. Turquie, no 53566/99, § 67, 26 avril 2005, Said c. Pays-Bas, no 2345/02, § 54, 5 juillet 2005, et Al-Moayad c. Allemagne (déc.), no 35865/03, §§ 65-66, 20 février 2007). En même temps, elle a considéré qu'une simple possibilité de mauvais traitements en raison d'une conjoncture instable dans un pays n'entraîne pas en soi une infraction à l'article 3 (Vilvarajah et autres précité, § 111, et Fatgan Katani et autres c. Allemagne (déc.), no 67679/01, 31 mai 2001) et que, lorsque les sources dont elle dispose décrivent une situation générale, les allégations spécifiques d'un requérant dans un cas d'espèce doivent

être corroborées par d'autres éléments de preuve (Mamatkoulov et Askarov précité, § 73, et Müslim précité, § 68). »¹³ (Nous soulignons).

2. De l'article 13 de la Convention européenne des droits de l'homme

L'article 13 de la Convention consacre le droit à un recours effectif et dispose comme suit :

« Toute personne dont les droits et libertés reconnus dans la présente Convention ont été violés, a droit à l'octroi d'un recours effectif devant une instance nationale, alors même que la violation aurait été commise par des personnes agissant dans l'exercice de leurs fonctions officielles. »

3. De l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne

L'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne se lit comme suit :

« Nul ne peut être soumis à la torture, ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants. »

Dans les arrêts de principe *Jawo et Ibrahim et autres*, la Cour de justice de l'Union européenne a clarifié la portée de l'article 4 de la Charte dans le contexte spécifique du transfert de demandeurs vers d'autres États membres de l'Union. La Cour y précise la signification de la notion de mauvais traitements face au principe de confiance mutuelle qui prévaut normalement entre les États membres, et a statué sur le seuil de gravité en ces termes :

« Ce seuil particulièrement élevé de gravité serait atteint lorsque l'indifférence des autorités d'un État membre aurait pour conséquence qu'une personne entièrement dépendante de l'aide publique se trouverait, indépendamment de sa volonté et de ses choix personnels, dans une situation de dénuement matériel extrême, qui ne lui permettrait pas de faire face à ses besoins les plus élémentaires, tels que notamment ceux de se nourrir, de se laver et de se loger, et qui porterait atteinte à sa santé physique ou mentale ou la mettrait dans un état de dégradation incompatible avec la dignité humaine ». ¹⁴

La Cour souligne expressément que la protection d'un statut de protection n'exclut pas l'intéressé du risque d'un tel traitement, en particulier lorsqu'il existe une vulnérabilité particulière :

« Pour autant, il ne saurait être entièrement exclu qu'un demandeur de protection internationale puisse démontrer l'existence de circonstances exceptionnelles qui lui sont propres et qui impliqueraient que, en cas de transfert vers l'État membre normalement responsable du traitement de sa demande de protection internationale, il se trouverait, en raison de sa vulnérabilité particulière, indépendamment de sa volonté et de ses choix personnels, dans une situation de dénuement matériel extrême répondant aux critères mentionnés aux points 91 à 93 du présent arrêt après s'être vu octroyer le bénéfice d'une protection internationale ». ¹⁵

Il découle incontestablement de cette jurisprudence constante que la présomption de confiance mutuelle doit céder lorsqu'un transfert conduirait le bénéficiaire, en raison d'une combinaison de défaillances systémiques et de sa vulnérabilité particulière, à se retrouver dans une situation de « dénuement matériel extrême ». C'est donc l'impossibilité de subvenir aux besoins les plus élémentaires – indépendamment de la volonté de l'intéressé – qui constitue une violation de l'article 4 de la Charte (et de l'article 3 de la Convention).

4. Des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes

Administratifs Le Conseil d'État dit pour droit que :

« Pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, tout acte administratif doit faire l'objet d'une motivation formelle, laquelle consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. La motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de l'espèce. L'étendue nécessaire de la motivation dépend des circonstances dans lesquelles la décision est prise. L'objectif poursuivi par l'obligation de motivation formelle est, du point de vue de l'administré, de lui permettre de connaître immédiatement les motifs qui sous-tendent la décision qui le concerne et d'ainsi pouvoir apprécier en pleine connaissance de cause l'opportunité de contester cette décision » ¹⁶ (Nous soulignons).

5. Du devoir de minutie

En vertu du devoir de minutie – principe général de bonne administration –, « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer ». Ce principe « oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à recueillir tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce (nous soulignons) » ¹⁷.

B. DE L'APPLICATION DES PRINCIPES AU CAS D'ESPÈCE

1. De la mauvaise appréciation du risque de traitements contraires à l'article 3 de la CEDH et de la violation du devoir de minutie et de l'obligation de motivation formelle au sens des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991

Afin de justifier l'absence de violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme, l'Office des Étrangers s'appuie exclusivement et aveuglément sur la décision d'irrecevabilité du CGRA. La décision attaquée énonce textuellement que :

“Uit de beslissing van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid

dat de betrokkene geen reeel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM», arguant ainsi qu'un retour vers la Grèce, où il bénéficie d'une protection, est dès lors légal.

Cette motivation théorique et stéréotypée est doublement viciée. D'une part, elle procède d'une erreur manifeste d'appréciation quant au risque réel, actuel et prévisible de traitements inhumains et dégradants en cas de retour en Grèce, en ignorant sciemment que le requérant sera inévitablement plongé dans un dénuement matériel extrême découlant de l'impasse administrative de la réactivation de l'AMKA. D'autre part, elle consacre une violation flagrante du devoir de minutie et de l'obligation de motivation formelle, l'autorité s'étant soustraite à son obligation d'examiner la situation administrative concrète du requérant, se contentant d'une motivation stéréotypée qui ne démontre nullement l'absence de problème en cas de renvoi.

1.1. Mauvaise appréciation du risque de traitements inhumains ou dégradants au sens de l'article 3 de la CEDH (et de l'article 4 de la Charte) :

L'impasse administrative insurmontable de l'AMKA et l'extrême dénuement matériel en découlant

Le cœur de la décision de maintien en vue de l'éloignement repose sur la simple déduction qu'en l'absence de statut accordé par le CGRA, un retour en Grèce ne poserait aucun problème au regard de l'article 3 de la CEDH. Toutefois, ce raisonnement fait abstraction de la réalité juridique et matérielle concrète du dossier. Le requérant risque de subir un traitement inhumain et dégradant parce qu'en cas de renvoi, il n'aura accès à absolument aucun de ses droits fondamentaux : ni logement, ni emploi légal, ni aide sociale.

Ce dénuement total et inévitable est la conséquence directe d'un obstacle structurel objectif et dûment porté à la connaissance de l'administration : l'expiration de son numéro de sécurité sociale grec (AMKA), intervenue le 22 octobre 2025. Or, l'AMKA est la clé de voûte absolue pour exister légalement et survivre en Grèce. S'il est renvoyé aujourd'hui, le requérant sera confronté à une impossibilité structurelle d'activer ses droits sociaux fondamentaux. Depuis les modifications législatives de 2024, un bénéficiaire de retour, dont l'AMKA est expiré, est pris au piège d'une impasse administrative circulaire totalement inextricable : les autorités grecques exigent la présentation d'un contrat de travail valide pour réactiver l'AMKA, alors que la possession d'un AMKA actif est la condition préalable et absolue pour avoir le droit de travailler légalement et d'enregistrer ledit contrat. Cette contradiction fatale est sévèrement condamnée par les rapports objectifs :

« Given the absolute need for active AMKA for any effective exercise of rights attached to international protection status and for transactions with essential public and private institutions, we clearly believe that the requirement of a work contract or a recruitment certificate uploaded on ERGANI for access to AMKA deprives beneficiaries of international protection of their fundamental rights to health, social welfare, and housing. Greek law maintains a circular logic whereby access to basic rights as a minimum precondition for integration into the host society and for search of employment is in fact conditioned upon already secured employment. As stated by the Greek Ombudsman, this 'runs counter to any sense of integration policy'».18

Concrètement, l'État grec rend de jure l'accès au marché de l'emploi impossible. Toute inscription auprès des instances nécessaires pour entamer une activité professionnelle est bloquée d'emblée :

« Greek law provides that beneficiaries of international protection are entitled to equal treatment to Greek citizens as regards access to employment. Access to employment is conditioned on prior registration with EFKA and issuance of AMA. This in turn requires a valid Residence Permit, AFM, AMKA, as well as Proof of Residence Address in practice ».19

Face à cette interdiction de facto de travailler légalement, le requérant se retrouvera sans aucun revenu. Le basculement vers le sans-abrisme est alors assuré, d'autant plus que l'ensemble des filets de sécurité sociale sont également verrouillés par cette même exigence de l'AMKA. Les hébergements d'urgence pour sans-abri ferment systématiquement leurs portes aux personnes dépourvues de ce numéro de sécurité sociale :

« Shelters operate waiting lists, most of them long. Lack of accommodation places and substantial waiting times are corroborated by other civil society organisations. In addition to requirement of several valid documents, e.g. Residence permit, AFM and AMKA, medical examinations for skin diseases, chest X-ray and a psychiatric evaluation are a prerequisite for access to all shelters. These in turn require an Active AMKA (...) As a result of those obstacles, homeless shelters are not an accessible solution for people who are present or return to Greece in a state of homelessness ».20

Il en va de même pour les programmes d'intégration officiels au logement, structurellement inaccessibles pour les bénéficiaires de retour :

« According to the Ministry of Foreign Affairs of the Netherlands : [f]inding shelter through HELIOS is more problematic for returning beneficiaries of international protection than it is for beneficiaries of international protection who enter HELIOS from the asylum reception system. This is because application to the HELIOS programme must be made from the asylum shelter location within twelve months after the first right of residence is granted. As a result, most returning beneficiaries of international protection no longer meet the entry requirements for HELIOS ».21

Enfin, toute possibilité de recourir à une aide financière de base (revenu minimum garanti - EEE) est fermée d'emblée par l'exigence formelle d'un AMKA actif :

« Formal requirements for the application for EEE (Guaranteed minimum income) include possession of a valid Residence Permit, as well as AFM, TAXISnet Credentials, a Tax Clearance Certificate, an Active AMKA

and a Bank Account. Accordingly, beneficiaries of international protection who have not already secured lawful Employment to activate their AMKA cannot request EEE ».22

À cette impasse administrative générale s'ajoute, dans le chef du requérant, une vulnérabilité particulière aggravante : son état physique. Le requérant a été victime d'un accident du travail ayant entraîné une blessure grave, causée par une tige métallique. Ayant toujours évolué dans le secteur du travail manuel et agricole, cette atteinte à son intégrité physique le rend physiquement inapte à rivaliser sur un marché de l'emploi informel extrêmement précaire, seule « alternative » théorique (et illégale) pour échapper à l'impasse de l'AMKA. Dès lors, au vu de la législation grecque actuelle (impasse de l'AMKA) combinée à la vulnérabilité physique du requérant, une évaluation ex nunc de la situation aurait inévitablement démontré qu'il existe la certitude que le requérant sera, indépendamment de sa volonté, plongé dans une situation de dénuement matériel extrême, incapable de subvenir à ses besoins les plus élémentaires. Cette situation atteint indubitablement le seuil de gravité de la jurisprudence Jawo et Ibrahim de la CJUE. En ordonnant l'éloignement sans procéder à cette évaluation ex nunc, l'Office des Étrangers a commis une erreur manifeste d'appréciation du risque, exposant la décision à une violation de l'article 3 de la CEDH et de l'article 4 de la Charte.

1.2. Violation du devoir de minutie et de l'obligation de motivation formelle au sens des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991

La mauvaise appréciation du risque réel inhérent à l'exécution de la mesure d'éloignement s'inscrit dans une double violation flagrante, par l'Office des Étrangers, du devoir de minutie et de l'obligation de motivation formelle.

En vertu du devoir de minutie, l'autorité est tenue de procéder à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire avant de prendre une décision. En l'espèce, l'administration n'examine à aucun moment l'obstacle structurel objectif auquel fera inévitablement face le requérant en cas d'éloignement : l'expiration de son AMKA. Ignorer cette impasse administrative majeure ainsi que la vulnérabilité physique du requérant démontre que l'autorité n'a pris en considération aucun des éléments relatifs à sa situation administrative réelle en Grèce.

Ce manque flagrant d'examen des circonstances concrètes de la cause constitue une violation manifeste du devoir de minutie.

Par ailleurs, les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 exigent que toute décision administrative repose sur une motivation adéquate en fait et en droit, et ne se limite pas à des formules stéréotypées. Dans la décision attaquée, la motivation est profondément inadéquate.

L'Office des Étrangers se contente de se retrancher derrière la décision d'irrecevabilité rendue par le CGRA au moyen d'une motivation purement stéréotypée, pour en déduire automatiquement qu'il n'y a pas de problème en cas de retour. Or, cette référence au constat d'une autre instance ne démontre nullement en quoi le renvoi du requérant ne poserait pas de problème au regard de sa situation. Pour être adéquate, la motivation de l'acte attaqué exigeait que l'Office des Étrangers explique Concrètement comment le requérant, bloqué par une blessure le limitant dans le travail manuel et privé de toute possibilité légale de réactiver son AMKA, pourrait survivre en Grèce sans tomber dans la clochardisation forcée.

En omettant de répondre à cette question fondamentale touchant à l'existence même du requérant en Grèce, et en usant d'une motivation stéréotypée de renvoi à une décision tierce, l'Office des Étrangers a pris une décision de maintien en vue de l'éloignement dépourvue d'une motivation adéquate, violant ainsi les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991.

2. De la violation de l'article 13 combiné à l'article 3 de la CEDH : L'exigence impérative d'un recours effectif à effet suspensif

Par ailleurs, l'administration justifie l'exécution de la présente décision d'éloignement par le fait que le recours en annulation introduit en date du 24 juin 2026 à l'encontre de la décision d'irrecevabilité du CGRA n'est pas assorti d'un effet suspensif automatique. Or, exécuter cette mesure avant que Votre Conseil n'ait pu se prononcer sur ce recours au fond, lequel soulève de manière incontestable un grief défendable au sens de l'article 3 de la CEDH, viderait irrémédiablement cette voie de droit de toute son effectivité.

La jurisprudence constante de la Cour européenne des droits de l'homme rappelle avec force que l'article 13 de la CEDH, combiné à l'article 3, exige un recours de plein droit suspensif dès lors que l'exécution de la mesure d'éloignement risque d'exposer l'intéressé à des traitements inhumains ou dégradants. La Cour souligne que « la notion de recours effectif au sens de l'article 13 requiert qu'un recours puisse empêcher l'exécution des mesures contraires à la Convention et dont les conséquences sont potentiellement irréversibles ».

À cet égard, la Cour a fermement statué dans l'arrêt De Souza Ribeiro c. France que face à de tels enjeux, le caractère suspensif ne souffre d'aucune exception :

« §82. Lorsqu'il s'agit d'un grief selon lequel l'expulsion de l'intéressé l'exposera à un risque réel de subir un traitement contraire à l'article 3 de la Convention, compte tenu de l'importance que la Cour attache à cette disposition et de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de torture ou de mauvais traitements, l'effectivité d'un recours au sens de l'article 13 demande impérativement un contrôle attentif par une autorité nationale (...), un examen indépendant et rigoureux de tout grief aux termes duquel il existe des motifs de croire un risque de traitement contraire à l'article 3 (...)

ainsi qu'une célérité particulière (...). Dans ce cas, l'effectivité requiert également que les intéressés disposent d'un recours de plein droit suspensif (...) ».²³

De surcroît, cet article 13 impose que le contrôle exercé par les juridictions nationales soit véritablement attentif et rigoureux. Or, exécuter la décision d'éloignement avant même que Votre Conseil n'ait eu le temps de se prononcer sur le grief défendable soulevé (soit le risque certain de dénuement matériel extrême en Grèce lié à l'impasse de l'AMKA) revient à empêcher matériellement cet examen. Priver l'instance de contrôle de la possibilité d'exercer cet examen attentif et rigoureux a d'ailleurs déjà été fustigé par la Cour dans l'arrêt *Singh et autres c. Belgique* :

« 91. (...) Compte tenu en particulier de l'importance que la Cour attache à l'article 3 et de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de torture et de mauvais traitements, l'article 13 exige un contrôle attentif, un examen indépendant et rigoureux de tout grief aux termes duquel il existe des motifs de croire à un risque de traitement contraire à l'article 3 (...). Dans l'arrêt *Yoh-Ekale Mwanje c. Belgique* (...), la Cour a précisé que l'instance de contrôle ne pouvait pas se placer fictivement au moment où l'administration a adopté la décision litigieuse pour en apprécier la validité au regard de l'article 3 et ainsi faire l'économie d'un examen attentif et rigoureux de la situation individuelle de l'intéressé.

100. La Cour note que ni le CGRA ni le CCE ne se sont interrogés, même à titre accessoire, sur la question de savoir si les requérants courraient des risques au sens de l'article 3 de la Convention. Elle remarque que cet examen a été occulté au niveau du CGRA par l'examen de la crédibilité des requérants et les doutes quant à la sincérité de leurs déclarations (...). La Cour observe que le CGRA n'a posé aucun acte d'instruction complémentaire (...) qui lui aurait permis de vérifier ou d'écarter de manière plus certaine l'existence de risques [...] ».²⁴

L'absence d'effet suspensif automatique du recours au fond (lequel a permis à l'administration de faire revivre l'OQT), alors même qu'un risque de préjudice irréversible est soulevé de manière défendable devant Votre Conseil, prive ce recours en annulation de toute effectivité. Face à cette carence structurelle du système belge, il appartient à Votre Conseil de rétablir la légalité en empêchant l'éloignement le temps que le recours au fond soit instruit. Cependant, la Cour a rappelé dans l'arrêt fondamental *M.S.S. c. Belgique et Grèce* que la procédure de suspension en extrême urgence ne satisfait pas, en soi, aux garanties de l'article 13 si elle est appliquée avec une rigueur procédurale excessive qui empêche l'examen du fond :

« 387. Tout en reconnaissant qu'il s'agit là d'une évolution qui va dans le sens de l'arrêt *Čonka* (précité, §§ 81-83, confirmé par l'arrêt *Gebremedhin [Gaberamadhien]*, précité, §§ 66-67), la Cour rappelle qu'il ressort également de la jurisprudence (paragraphe 293 ci-dessus) que le grief d'une personne selon lequel son renvoi vers un pays tiers l'exposerait à des traitements prohibés par l'article 3 de la Convention doit faire l'objet d'un contrôle attentif et rigoureux et que la conformité avec l'article 13 implique, sous réserve d'une certaine marge d'appréciation des Etats, que l'organe compétent puisse examiner le contenu du grief et offrir le redressement approprié. 388.

Selon la Cour, l'exigence résultant de l'article 13 de faire surseoir à l'exécution de la mesure litigieuse ne peut être envisagée de manière accessoire, c'est-à-dire en faisant abstraction de ces exigences quant à l'étendue du contrôle. Le contraire reviendrait en effet à reconnaître aux Etats la faculté de procéder à l'éloignement de l'intéressé sans avoir procédé à un examen aussi rigoureux que possible des griefs tirés de l'article 3.

389. Or, la procédure en extrême urgence aboutit précisément à ce résultat. Le Gouvernement explique lui-même que cette procédure réduit à sa plus simple expression l'exercice des droits de la défense et l'instruction de la cause. Les arrêts dont la Cour a connaissance (paragraphe 144 et 148 ci-dessus) confirment que l'examen des griefs tirés de l'article 3 auquel procédaient certaines chambres du CCE, à l'époque de l'expulsion du requérant, n'était pas complet. En effet, celles-ci limitaient leur examen à vérifier si les intéressés avaient produit la preuve concrète du caractère irréparable du préjudice pouvant résulter de la violation potentielle alléguée de l'article 3, alourdissant ainsi la charge de la preuve dans des proportions telles qu'elles faisaient obstacle à un examen au fond du risque de violation allégué. Qui plus est, quand bien même les intéressés tentaient, dans ce but, de compléter leur dossier postérieurement à l'entretien avec l'OE, le CCE ne prenait pas toujours ces éléments en compte. Les intéressés se retrouvaient ainsi empêchés d'établir le caractère défendable de leurs griefs tirés de l'article 3 de la Convention. 390. La Cour en conclut que la procédure de suspension en extrême urgence ne remplit pas les exigences de l'article 13 de la Convention ».²⁵

Dès lors, pour garantir le respect de l'article 13 de la Convention et pallier l'illégalité pointée par l'arrêt *M.S.S.*, il appartient impérativement à Votre Conseil d'ordonner la suspension en extrême urgence de la décision attaquée, le temps qu'il soit statué sur le recours en annulation du 24 juin 2026. À défaut d'une telle suspension, l'exécution de la mesure d'éloignement alors qu'un grief défendable tiré de l'article 3 est pendant devant vos juridictions viderait ce recours de toute sa substance, privant l'intéressé de la garantie d'un recours effectif et de l'effet suspensif exigé par le droit européen.»

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat

de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.3. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224 475).

3.5. De bestreden terugleidingsbeslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.”

3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 13 oktober 2023 in Griekenland als vluchteling werd erkend. Desondanks diende verzoeker op 31 mei 2024 in België wederom een verzoek om internationale bescherming in, dat op 11 juni 2025 niet-ontvankelijk werd bevonden door de commissaris-generaal. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 4 maart 2026. Op 14 april 2026 trof de gemachtigde van de minister een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies), die niet werd aangevochten.

Verzoeker diende op 23 april 2026 een volgend verzoek om internationale bescherming in. Ter gelegenheid van het afnemen van zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming op 10 juni 2026 werd verzoeker vastgehouden en overgebracht naar het gesloten centrum 127bis te Steenokkerzeel. Op 19 juni 2026 werd het volgend verzoek om internationale bescherming door de commissaris-generaal niet-ontvankelijk verklaard. Het beroep tegen deze beslissing is niet langer schorsend en werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 16 juli 2026. Ondertussen trof de gemachtigde van de minister op 22 juni 2026 een nieuwe terugleidingsbeslissing, die het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep.

3.7. In de bestreden beslissing wordt gewezen op het terugkeerbesluit van 14 april 2026 en wordt de noodzaak vastgesteld *“om verzoeker zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden”* omdat er een risico op onderduiken bestaat. In de beslissing wordt het volgende overwogen:

“(…)

Werd op 14.04.2026, met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, en tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet), het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Op 23.04.2026 heeft betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming ingediend. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van dit verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, § 3, van de wet opgeschort. Op 10.06.2026 werd door DVZ een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats genomen in toepassing van artikel 74/6, § 1, 2°, van de wet.

Op 19.06.2026 werd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing tot niet-ontvankelijkheid (volgend verzoek) genomen. Tegen deze beslissing is in toepassing van artikel 39/70, tweede lid, van de wet enkel een niet-schorsend beroep mogelijk.

Derhalve is het verzoek om internationale bescherming negatief afgesloten en is de verwijderingsmaatregel van 14.04.2026 overeenkomstig artikel 52/3, § 3, van de wet terug uitvoerbaar.

Terugleiding naar de grens/vaststelling van de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING/VASTSTELLING NAAR/VAN DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Uit het administratief dossier blijkt het risico op onderduiken actueel en reëel is:

- In toepassing van artikel 1, § 2, 3°, van de wet staat het vast dat de betrokkene in het verleden niet heeft meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit het dossier blijkt immers dat er voor betrokkene een ICAM begeleidingstraject werd opgestart. Betrokkene werd vervolgens op 07.05.2026 uitgenodigd voor een gesprek aangaande zijn administratieve situatie in België. Betrokkene was echter niet aanwezig op deze afspraak en liet niet weten niet aanwezig te kunnen zijn. Bijgevolg werd het ICAM-traject stopgezet op 10.06.2026. Derhalve staat het vast dat betrokkene blijf heeft gegeven dat hij/zij niet meewerkt met de asielinstanties. Een vasthouding om de gegevens te verkrijgen die ten grondslag liggen aan het verzoek om internationale bescherming is derhalve opportuun.

- In toepassing van artikel 1, § 2, 4°, van de wet is immers gebleken dat betrokkene zich niet aan volgende maatregel heeft gehouden: betrokkene kreeg op 14.04.2026 een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gevolg aan deze beslissing. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om te veronderstellen dat betrokkene zich in de toekomst evenmin aan de hem/haar opgelegde maatregelen zal houden.

- In toepassing van artikel 1, § 2, 6°, van de wet staat het vast dat betrokkene onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Op 14.04.2026 werd er voor betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Deze beslissing werd op 17.04.2026 per post betekend aan betrokkene. Vervolgens diende betrokkene een volgend verzoek om internationale bescherming in op 23.04.2026.

- In toepassing van artikel 1, § 2, 8°, van de wet staat het vast dat betrokkene in België reeds meerdere verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. Betrokkene diende immers reeds op 31.05.2024 en 23.04.2026 verzoeken om internationale bescherming in, die negatief werden afgesloten.

Op basis van bovenstaande elementen is de DVZ van oordeel dat het risico op onderduiken actueel en reëel is.

Verzoek om internationale bescherming:

Het verzoek om internationale bescherming werd negatief afgesloten. Op 19.06.2026 werd door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing tot niet-ontvankelijkheid (volgend verzoek) genomen. Tegen deze beslissing is in toepassing van artikel 39/70, tweede lid, van de wet enkel een niet-schorsend beroep mogelijk.

Artikel 3 EVRM – terugkeer:

Uit de beslissing van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het CGVS was in haar beslissing van oordeel dat een terugkeer naar Griekenland, waar betrokkene reeds internationale bescherming geniet, verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. Artikel 3 EVRM – medisch (complexe medische problemen)

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij/zij aan een ziekte lijdt die hem/haar belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

(...)”

3.8. Verzoeker betwist in zijn middel nergens de concrete vaststelling van de gemachtigde van de minister dat er tegen de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van de commissaris-generaal van 19 juni 2026 geen schorsend beroep meer openstaat waardoor hij in beginsel op basis van het eerder genomen terugkeerbesluit van 14 april 2026 en de bestreden terugleidingsbeslissing van 22 juni 2026 gedwongen van het grondgebied kan worden verwijderd. Omwille van het risico op onderduiken wordt hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan. In deze beslissing wordt wel degelijk ingegaan op een risico op schending van artikel 3 van het EVRM in geval van terugkeer. Hij toont niet aan dat de beslissing niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd.

3.9. Verzoeker is in zijn eerste middelonderdeel van oordeel dat een gedwongen verwijdering naar Griekenland een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM en dat hierover onvoldoende werd gemotiveerd, waarin verzoeker een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en een kennelijke beoordelingsfout ontwaart.

Volgens verzoeker baseert de gemachtigde van de minister zich louter op de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van de commissaris-generaal zonder concreet in te gaan op het risico om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie te belanden omwille van de problemen om de zogeheten AMKA-kaart te reactiveren die op 22 oktober 2025 zou zijn verstrekt. Hierdoor zou hem de toegang tot de arbeidsmarkt, huisvesting en bestaansminimum worden ontzegd, waardoor hij in een situatie van dakloosheid zou belanden.

Bovendien, zo stelt verzoeker, wordt dit alles in zijn geval nog verergerd door zijn bijzondere fysieke kwetsbaarheid ingevolge een arbeidsongeval, waardoor hij ook niet op de informele arbeidsmarkt terecht zou kunnen. Volgens verzoeker werd geen deugdelijk *ex nunc*-onderzoek gevoerd van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM en/of artikel 4 van het Handvest.

3.10. Artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk identiek aan artikel 4 van het Handvest en luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken, moet de verzoekende partij aantonen dat er ernstige en zwaarwegende gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar hij zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet haar beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Het EHRM stelt in vaste rechtspraak, het weze herhaald, dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling. (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

3.11. De Raad wijst op het recente arrest van 16 juli 2026 (RvV 16 juli 2026, nr. 350 564), waarin wordt ingegaan op verzoekers situatie als erkende vluchteling in Griekenland en meer specifiek op het door verzoeker voorgehouden risico op een onmenselijke of vernederende behandeling omwille van het gebrek aan een zogeheten AMKA-kaart en zijn voorgehouden kwetsbare profiel omwille van zijn ‘arbeidsongeval’ in Griekenland. In dit arrest werd een *ex nunc*-beoordeling doorgevoerd en werd rekening gehouden met alle beschikbare gegevens op het moment van de uitspraak. In dit arrest wordt het volgende gesteld:

“(...)”

3.3.6. *Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 13 oktober 2023 de vluchtelingenstatus verkregen heeft in Griekenland. Haar Griekse verblijfsvergunning is nog geldig tot 12 oktober 2026 en haar*

Grieks reisdocument tot 13 januari 2029. Zij beschikt tevens over een AMKA en verklaarde in het kader van haar vorige verzoek een AFM-nummer te hebben (administratief dossier, map 6 'landeninformatie', aanvraag derde landen, Griekse verblijfsvergunning, Grieks reisdocument, AMKA, Grieks document met verwijzing naar AFM-nummer, NPO, p. 11).

3.3.7. Op basis van de informatie die beide partijen bijbrengen, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de situatie van statushouders in Griekenland op dit ogenblik nog steeds bijzonder problematisch is. Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) precaire omstandigheden kunnen leven. Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, stelt de Raad een evolutie vast naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland. De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, "een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak" (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89). Deze drempel "wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling" (ibid., pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De bijgebrachte informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer precaire situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

In zoverre de aangebrachte informatie actueler is en recentere cijfers bevat dan de informatie die eerder voorlag bij de beoordeling van het eerste verzoek om internationale bescherming, laat deze evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

De voormelde landeninformatie volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die er internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn en evenmin dat statushouders in Griekenland bij terugkeer hoe dan ook zullen terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie er gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim, pt. 91).

Met de loutere verwijzing naar de bijgebrachte en beschikbare algemene landeninformatie toont verzoekende partij dus niet aan dat elke begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zich in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zoals geduid door het Hof van Justitie bevindt of dat hij of zij er bij terugkeer automatisch in zal belanden. Een individuele beoordeling van verzoekende partij haar concrete, persoonlijke situatie en voorliggend beschermingsverzoek blijft dus aan de orde, zoals reeds uiteengezet in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming.

De verzoekende partij toont dus niet aan dat elke begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zich in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zoals geduid door het Hof van Justitie bevindt of dat hij of zij er bij terugkeer automatisch in zal belanden. Een individuele beoordeling van de verzoekende

partij haar concrete, persoonlijke situatie en voorliggend beschermingsverzoek blijft dus aan de orde, zoals reeds uiteengezet in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming in België.

Er liggen geen nieuwe elementen voor waaruit blijkt dat de verzoekende partij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming in België blijkt dat in hoofde van de verzoekende partij geen bijzondere kwetsbaarheid werd vastgesteld, die het haar dermate moeilijk maakt om zich bij terugkeer naar Griekenland staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat zij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met haar grondrechten. In het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming in België verklaart de verzoekende partij een arbeidsongeval te hebben gehad in Griekenland waarvoor zij in Griekenland geen medische verzorging gekregen heeft. In het verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat “er sprake van een invaliderend arbeidsongeval dat, naast de onmogelijkheid om medische dekking of formele zorg te krijgen, zijn fysieke vermogen om werk te zoeken aanzienlijk belemmert, waardoor zijn precariteitsniveau aanzienlijk wordt verergerd.” Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing op goede gronden uiteengezet dat de verzoekende partij niet staft dat zij destijds een arbeidsongeval heeft gehad in Griekenland, laat staan dat het om een “invaliderend arbeidsongeval” gaat dat haar fysiek vermogen om te werken aantast. Hier liggen geen stukken van voor, evenmin kan louter op basis van de verklaringen van de verzoekende partij worden vastgesteld dat zij kampt met invaliderende letsels tegen gevolge van een arbeidsongeval waardoor haar fysiek vermogen om te werken aangetast is. Dit klemmt des te meer daar uit ‘s Raads arrest van 4 maart 2026 met nummer 342 293 blijkt dat de verzoekende partij in België werkt, alsook dat ze in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming aangegeven heeft dat ze aan haar been geopereerd werd. Omtrent het voorgehouden arbeidsongeval stelt de bestreden beslissing op goede gronden dat “u een dergelijk incident waarbij u serieuze verwondingen opliep niet zou vermelden wanneer u naar uw problemen in Griekenland werd gevraagd in het kader van uw vorige verzoek, plaatst vraagtekens bij de ernst ervan.”

Waar de verzoekende partij betoogt dat haar AMKA verstreken is sinds 22 oktober 2025, betreft dit geen nieuw element. Immers lag deze AMKA ook voor in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming. Hieromtrent kan in ‘s Raad arrest van 4 maart 2026 met nummer 342 293 gelezen worden dat: “De Raad stipt aan dat verzoeker een 23-jarige man is, wiens ADET op heden nog steeds geldig is, met name tot 12 oktober 2026 (administratief dossier, blauwe map ‘landeninformatie’, antwoord Griekse asielinstanties d.d. 12/08/2024; groene map ‘documenten asielzoeker’, stuk 5). Verzoeker is in het bezit van zijn originele Griekse verblijfsvergunning (ADET), zijn origineel Grieks reisdocument en zijn originele AMKA (administratief dossier, groene map ‘documenten asielzoeker’, stukken 5 en 6). Voorts verklaart verzoeker tevens in het bezit te zijn van een AFM en legt een Grieks document voor waarop zijn AFM-nummer staat vermeld (administratief dossier, Vragenlijst DVZ ‘Bijkomende vragen M-status Griekenland; groene map ‘documenten asielzoeker’, stuk 6). De Raad benadrukt hierbij dat het AFM toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Uit de objectieve informatie (zie supra) blijkt dat deze AFM geldig blijft zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is. Als de ADET verloopt, wordt het AFM gedeactiveerd totdat de ADET wordt verlengd. Aangezien verzoekers verblijfsvergunning niet verloopt voor 12 oktober 2026, is zijn AFM dus ook geldig tot die datum. Hetzelfde geldt voor zijn AMKA. Uit de objectieve informatie (zie supra) blijkt dat de AMKA pas wordt gedeactiveerd wanneer de verblijfsvergunning verloopt. Aangezien verzoekers verblijfsvergunning niet verloopt voor 12 oktober 2026, blijven zijn AFM en AMKA dus ook geldig tot die datum. De verwijzing in zijn verzoekschrift en aanvullende nota’s naar landeninformatie omtrent de situatie waarmee begunstigen van internationale bescherming geconfronteerd worden bij de vernieuwing van hun verblijfsdocumenten of wanneer zij niet over een AFM en/of actieve AMKA beschikken en de beweerde cirkelredenering, is niet dienstig gezien deze situatie niet op verzoeker van toepassing is.” Voorts maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat alhoewel de geldigheidsduur van haar fysieke AMKA verstreken is, deze gedeactiveerd zou zijn en ze hierdoor geen toegang meer zal hebben tot sociale uitkeringen, de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt daar haar ADET nog geldig is. Dit blijkt evenmin uit de objectieve landeninformatie die bijgebracht wordt.

Waar verzoekende partij benadrukt dat haar ADET in oktober 2026 zal vervallen, wordt erop gewezen dat nergens uit blijkt dat verzoekende partij al enige poging heeft ondernomen om zich te informeren over een verlenging van haar ADET, laat staan al enige concrete stap hiertoe heeft gezet. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de eerste stappen hiertoe online en dus ook vanuit het buitenland kunnen worden gezet. Dat thans huidige beroepsprocedure loopt, neemt bovendien niet weg dat verzoekende partij dit ook tijdens de duur van deze procedure kan doen en zij dit zelfs al eerder had kunnen doen. Verzoekende partij, die blijkens de informatie die ook zij zelf bijbrengt goed op de hoogte is van het belang van het tijdig aanvragen van een verlenging/vernieuwing van de Griekse verblijfsvergunning, toont evenwel niet aan al enige stap hiertoe te hebben gezet, al dan niet met hulp van haar advocaat in België.

In het kader van haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming werd verzoekende partij haar situatie als begunstigde van internationale bescherming in en bij terugkeer naar Griekenland op concrete en individuele wijze onderzocht. Hiervoor wordt verwezen naar hetgeen de Raad hierover oordeelde. Bij huidige volgend beschermingsverzoek brengt verzoekende partij geen concrete elementen bij die anders doen

besluiten. Verzoekende partij brengt voorts in het kader van huidig volgend verzoek geen nieuwe op haar eigen persoonlijke situatie als statushouder betrokken elementen bij die anders doen oordelen dan hetgeen hierover eerder bij haar vorig beschermingsverzoek werd geoordeeld, noch andere elementen die anderszins de kans aanzienlijk vergroten dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt. De verzoekende partij kan de mogelijkheid om een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake haar eerder verzoek. Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere verzoeken om internationale bescherming. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere verzoeken om internationale bescherming bekend waren. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dergelijke elementen liggen heden niet voor. (...)"

3.12. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister zich niet zou kunnen baseren op de beslissing van de commissaris-generaal en deze elementen aan een nieuw onderzoek zou moeten onderwerpen. Bovendien blijkt niet dat verzoeker van het grondgebied werd verwijderd alvorens de Raad het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal had onderzocht. In het arrest van de Raad van 16 juli 2026 wordt niet ontkend dat statushouders in Griekenland in een precaire situatie kunnen belanden, maar de landeninformatie over de algemene situatie in Griekenland en verzoekers individuele profiel laten niet toe te concluderen dat hij in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, zoals hij in zijn middel beweert. Hieruit blijkt dat een verwijdering van verzoeker naar Griekenland geen schending van artikel 3 van het EVRM impliceert.

Terloops verwijst de Raad naar de nota met opmerkingen van de verwerende partij waarin het attest van de centrumarts van 11 juni 2026 wordt aangehaald, en waarin het volgende wordt besloten: *"Er zijn geen medische redenen om aan te nemen dat de uitvoering van de beslissing betrokkene zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan een schending van artikel 3 van het EVRM."* Verzoeker kan dus niet dienstig voorhouden dat hij omwille van zijn 'arbeidsongeval' onmogelijk naar Griekenland verwijderd zou kunnen worden. Verzoeker brengt in zijn middel geen enkel (nieuw) element aan dat een ander licht werpt op de beoordeling van de gemachtigde van de minister in zijn beslissing van 22 juni 2026 of van de Raad in zijn arrest van 16 juli 2026. Er kan bijgevolg geen schending van artikel 3 van het EVRM vastgesteld worden.

3.13. In een tweede middelonderdeel meent verzoeker dat er sprake is van een schending van artikel 13 van het EVRM in samenhang met artikel 3 van het EVRM omdat er geen schorsende werking uitgaat van het beroep dat op 24 juni 2026 werd ingesteld tegen de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van de commissaris-generaal van 19 juni 2026.

3.14. De Raad merkt op dat verzoekers kritiek in het tweede middelonderdeel niet gericht is tegen de thans bestreden terugleidingsbeslissing. Verzoeker gaat zich te buiten aan loutere wetskritiek. Het zijn immers de bepalingen inzake de rechtsmiddelen in de vreemdelingenwet en de RvV-wet die bepalen van welke beroepen een schorsende werking uitgaat. Kritiek op deze wetsbepalingen kan onmogelijk aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden terugleidingsbeslissing (cf. RvS 30 januari 2018, nr. 240.621). Bovendien ontbeert verzoeker elk belang bij zijn kritiek omdat de Raad middels zijn tussenarrest van 30 juni 2026 (RvV 30 juni 2026, nr. nr. 349 616) *de facto* een schorsend effect teweeg bracht door de zaak naar de algemene rol te verwijzen *"in afwachting van een uitspraak"* over het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal. Verzoeker toont niet aan dat er in zijn geval een risico bestond dat hij gedwongen zou worden verwijderd alvorens het beroep tegen de laatste beslissing van de commissaris-generaal was behandeld.

3.15. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM, al dan niet in samenlezing met artikel 13 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister is uitgegaan van onjuiste feitelijke of juridische gegevens of onzorgvuldig en/of kennelijk onredelijk te werk ging door de bestreden terugleidingsbeslissing te nemen. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en/of de motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. De vordering tot schorsing wordt, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A. DECUYPER,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A. DECUYPER

F. TAMBORIJN